

РЕШЕНИЕ

№ 2389

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1084** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на К. М. К. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 119/10.01.2024 г., издадена от младши автоконтрольор П. В. В., СДВР, отдел „ПП“, с която заповед, на основание чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, на К. е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водача до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата са изложени доводи за нищожност на ЗППАМ, като издадена от некомпетентен орган, алтернативно незаконосъобразност на оспорената заповед, по съображения за издаването ѝ в нарушение и при неправилно приложение на материалния и на процесуалния закон и при неспазване на законовите изисквания за форма и съдържание на административния акт. Жалбоподателят поддържа, че в нарушение на императивното изискване по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, упражненото административно правомощие за прилагане на ПАМ не е обосновано в необходимата и достатъчна степен от фактическа и от правна страна. Твърди, че не е доказано твърдяното нарушение, тъй като не е извършено допълнително изследване за доказване на употребата на наркотични вещества. Сочил, че щом се установи употребата на такива вещества, следва да се носи наказателна, а не административна отговорност. Оспорва се и заповед за задържане за срок от 24ч. цитират се

разпоредби от НК, Конституцията, ЗДВП и АПК. Твърди, че не са спазени предвидените разпоредби за правилното използване на техническото средство. Счита, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка по отношение доказаността на факта на управление на МПС след употреба на наркотични вещества. Обосновава, че не е установено по безспорен и несъмнен начин извършването на вмененото му нарушение и съотв. наличието на материалноправната предпоставка, с която законът свързва налагането на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДВП. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане оспорената заповед да бъде отменена, като неправилна, незаконосъобразна и необоснована. Претенидира разноси, формирани при оставането му без работа, поради отнемането на СУМПС.

Ответникът по жалбата - младши автоконтрольор П. В. В., СДВР, отдел „ПП“, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

На жалбоподателя в настоящото производство – К. К., е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 1109233 от 10.01.2024 г. Административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 10.01.2024 г. в 01.11 часа в [населено място] по [улица]към [улица]К. управлява л.а Пежо 206 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Жо Транс БГ“ ООД след употреба на наркотични вещества – метамфетамин, установено чрез ДРАГ Тест 5000, с № ARJF 0040, проба 354. Издаден е талон за изследване с номер 0151171, като в същия е указано, че в срок до 45 мин. следва да се яви във ВМА С., същият е връчен на 01.50мин. на 10.01.2024г. и е подписан от проверяваното лице. Прието е, че с описаното деяние водачът виновно е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, предл. второ от ЗДВП.

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №119/10.01.2024 г., на жалбоподателя К. е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДВП, като от фактическа страна се основава на констатациите, съдържащи се в съставения срещу К. АУАН.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната ЗППАМ, в т.ч АУАН серия GA № 1109233 от 10.01.2024 г.; Разпечатка на резултат от извършената проверка с техническо средство Драг Тест 5000 с фабричен номер ARJF 0040, проба № 354; Талон за изследване № 0151171 от 10.01.2024 г.; протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, заповед за задържане за срок от 24 ч. и протокол за обиск.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес - адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 812з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директор на СДВР и заповед № 513з-5070/21.07.2015г. на директор СДВР, с които се обосновава материалната компетентност на издателя на акта младши автоконтрольор П. В. В., СДВР, отдел „ПП“,

Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП № 119/10.01.2024 г. е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия. В този смисъл неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателя за нищожност на оспорения акт.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание, така и релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП. Фактическите констатации, на които се основава възприетото административно решение, са обективирани в съставения АУАН серия ГА № 1109233 от 10.01.2024 г., въз основа на който е издадена и заповедта.

Доколкото описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, съставеният АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ, съдържащ фактическите основания по см. на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. първо от АПК за постановяването на акта. Ето защо и при прилагане на разрешението, дадено с ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК /че няма пречка мотивите да се съдържат в отделен документ, предхождащ постановяването на акта/, съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт.

Ясно, еднозначно и съобразно законовата регламентация по чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП е определен и срокът за налагане на ограничителната мярка - до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е постановена при правилно приложение на материалния закон, като съображенията за това са следните:

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установени от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителни административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая, като правно основание за издаване на оспорената ЗППАМ е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, като при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Приложената на К. с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че същият е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, което е установено при извършена на водача проверка с техническо средство Драг Тест, който е отчетел положителен резултат за метамфетамини.

Посочените обстоятелства се установяват от представената и приета като доказателство по делото разпечатка от техническо средство Драг Тест № ARJF 0040. За годността на същия е приложен Протокол[ЕИК]-10000 от 03.10.2023г., с валидност 12м.

С оглед на което съдът приема, че резултатът е отчетен точно и достоверно. Предпоставка за издаването на заповед на основание чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП, е извършено от водача на МПС административно нарушение, което се установява със

съставен акт за установяване на административно нарушение. Както беше посочено, описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и релевантните фактически обстоятелства за издаването на заповедта за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените АУАН по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Като официален свидетелстващ документ АУАН се ползва и с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на удостоверените с него факти и обстоятелства. Съответно доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя. В настоящия случай фактическите констатации по АУАН, възпроизведени и в оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка не са оспорени по никакъв начин от жалбоподателя - нито чрез възражение при съставянето на АУАН, нито в настоящото производство по реда на чл. 193 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК. Съответно законната презумпция по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и материалната доказателствена сила на съставения от длъжностно лице на службите за контрол от сектор "Пътна полиция" към СДВР АУАН не са оборени по надлежния ред.

Ето защо и с оглед констатираните обстоятелства по АУАН, съдът приема, че наличието на правно релевантният юридически факт за възникването на публичното право на органа да наложи ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, се явява фактически и доказателствено обосновано.

Изложени в жалбата съображения за допуснати нарушения на Наредба 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, начините за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози от водачите на МПС, биха били релевантни в производството по обжалване на Наказателно постановление за наложени административни санкции по чл. 174, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Дали са спазени формалните и процесуалните изисквания на Наредба 1 от 19.07.2017 г., съотв. дали е нарушено правото на защита на лицето да оспори показанията на техническото средство дрегер чрез избрания начин за изследване с доказателствен анализатор, са въпроси, относими към законосъобразността на наказателното постановление. Налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, е самостоятелна и отделна процедура от тази по реализирането на административнонаказателна отговорност на нарушителя чрез налагане на административни санкции по реда на ЗАНН. Издаването и влизането в сила на наказателно постановление е от значение единствено за действието на наложената принудителна административна мярка, регламентирана в закона със срок "до решаване на въпроса за отговорността".

Законът в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП регламентира, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор, резултатите от тези изследвания са определящи. Единствено при изпълнено предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо лабораторно изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта или при извършено установяване на концентрацията на алкохол чрез

измерването му в издишания въздух с доказателствен анализатор, противоправното поведение на водача на МПС като материалноправно основание за налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, преди наличието на резултат от назначеното изследване, би било недоказано. Случаят обаче не е такъв. Талон за медицинско изследване е връчен на жалбоподателя, но няма данни такава да е извършено, а и не са наведени подобни доводи в посока опровергаващи резултата от техническото средство, в жалбата до АССГ.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че обосновано от гл. т на доказателствата и правилно от гл.т на закона административният орган е приел, че по отношение на К. по безспорен и несъмнен начин е установено и доказано съществуването на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, в хипотезата на управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен в съответствие и при правилно приложение на материалния закон.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да са довели до фактическа, правна или доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличието на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП по отношение на К. К..

Преди издаването на заповедта са изяснени всички релевантни факти и обстоятелства за произнасянето на решаващия орган.

По отношение на искането на жалбоподателя да оспори Заповед за задържане за срок от 24ч. и оставането му без работа в резултат на наложената ПАМ, то настоящия състав следва да отбележи, че това са възражения, по които следва да се образуват други административни производства по отделни жалби от К., тъй като касаят различни административни актове и различен ред за разглеждането им. Предварителното изпълнение на ПАМ е допуснато от закона и подадената жалба не спира изпълнението на заповедта. Що се касае за наказателната отговорност, то не е вярно, че винаги щом се установи употреба на наркотични вещества и управление на МПС след такава употреба следва да се образува наказателно производство, това е така, тъй като за ангажиране на наказателната отговорност на лицето следва доказването на такава употреба да е по реда на Наредбата, а в останалите случаи, какъвто е настоящия, е предвидена административнонаказателна отговорност.

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна - издадена е от компетентен орган и в предвидената от закона форма; постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби на които се основава, при спазване на административно-производствените правила и е съобразена с целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение четвърто от

АПК, АССГ, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. М. К. ЕГН: [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 119/10.01.2024 г., издадена от младши автоконтрольор П. В. В., СДВР, отдел „ПП“, с която заповед, на основание чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, на К. е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водача до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: